

Inhoud

1. En wij dan?	5
2. Geef maar aan mij	10
3. Scheurbuik bestaat niet meer	17
4. Wij zijn uw grootste fans	21
5. Bovenste bed	25
6. We gaan hem kielhalen	31
7. Fata morgana	37
8. Bommetje	40
9. Wie heeft mijn vleesmes gepikt!	44
10. Vingerafdrukken	49
11. Rechtstreeks uit Perzië	55
12. Heel zielig	63
13. Natuurtalent	66
14. Sta stil!	75
15. De sprong	79
16. Hebben we haast?	84
17. Naar de haaien	87
18. Goeie smoes	94
19. Dit is een pro	98
20. Het is een schande	103
21. Vliegende schotel	107
22. Water is net een baksteen	111
23. Dode rat	119
24. Pizza	124

Welkom op Cruiseschip De Cliffhanger

Op De Cliffhanger bent u welkom voor een Fantastische, Vrolijke Vaarvakantie die aan al uw Verwachtingen Voldoet.

Elke dag Gratis ETEN zoveel u wilt. Aardbeientaart. Slagroomtaart. Bananentoffeetaart. Donuts met jam.

Trim al uw vet er weer af in Sportstudio Het Haasje.

Laat uw teennagels verwennen in onze Nagelsalon.

Geniet van onze tentoonstelling 'Juwelen waar je van gaat kwelen', met als hoogtepunt de kostbare Pink Star diamant.

Leer schoonspringen onder leiding van oud-wereldkampioen Sahib, de Salto Sultan.

Geniet 's avonds van het kunstkampvuur in de Sterrenkoepel!

Honden welkom, mits kleiner dan 30 centimeter en niet vals.

NIEUW:

SPECTACULAIRE SUISBUIS: LAAT UZELF NAAR HET BOVENDEK BLAZEN.

WATERGLIJBAAN OVER 10 VERDIEPINGEN

1 En wij dan?

Als je vader wereldkampioen boksen is, dan heb je wat om over op te scheppen. Een vader die topscorer is bij het Nederlands elftal, of eersteklas boevenvanger bij de politie, dat is ook geen probleem. Maar stel je voor dat je vader wereldkampioen schoonspringen is. Dat hij naar zijn werk gaat in een zwembroekje. En dat hij elke morgen de tienmeterplank van het zwembad opklimt en dan naar beneden duikt terwijl hij een salto maakt en een dubbele schroef, en dat hij daarmee groot in alle kranten staat.

SALTO SULTAN SLAAT WEER TOE!

Salto Sultan onverslaanbaar!

Salto Sultan springt naar goud!

Een vader die aan schoonspringen doet? Dat is dus echt vette pech. En stel je voor dat jouw vader, Sahib de Salto Sultan, dan ook nog eens getrouwd is met een moeder die je het liefst in een donker laasje zou verstoppen. Of achter het behang zou plakken. Omdat ze niet dokter is, of caissière of juf, zoals normale moeders, maar een wereldberoemde BEAUTYVLOGGER, die zichzelf 'Latifah Lagnagel' noemt.

Omdat ze nagels heeft van drie centimeter lang, die ze elke dag in andere kleuren lakt, en daar dan filmpjes van maakt die het hele internet over gaan.

En die filmpjes, daar kijken niet alleen ouwe vrouwen van boven de twintig naar. Daar kijken ook kinderen naar. De jongens uit Farouks klas, bijvoorbeeld. Die hebben zich geabonneerd op het YouTube-kanaal van Farouks moeder, en na elk nieuw filmpje komen ze weer hard lachend op school.

‘Hé, Farouk, schatje, doe eens een *duckface!*’

‘Hé, Farouk, hoe moet dat nou, nagels lakken, doe eens voor?’

Voeg er nog een irritant klein zusje bij dat denkt dat ze de grappigste kindvlogger van de wereld is. Dat de hele tijd op onverwachte momenten met haar mobieltje tevoorschijn springt om alles vast te leggen wat ze ziet.

‘En hier zien we mijn broer Farouk in zijn neus peuteren.’

‘Kijk, Farouk komt net de wc uit, hij heeft hier een halfuur gezeten. Het stinkt hier echt ZOOO verschrikkelijk, het is goed dat dit geen geurtelevisie is. Farouk, kun je even wat zeggen?’

Farouk is een driedubbel overgehaalde pechvogel. Maar het kan natuurlijk altijd erger.

‘Hé, Farouk!’ roept papa. ‘Kom als de wiedeweerga naar beneden. We moeten met je praten!’

Farouk zucht. Met hem praten. Dat betekent meestal dat papa hem probeert over te halen om een keer mee te komen naar het zwembad voor een kleine cursus schoonspringen. *Ik weet zeker dat je het in je hebt, Farouk. Ik zal het je leren. We gaan eerst gewoon van de driemeterplank.*

Farouk sjokt de trap af. Zijn zusje Jumana loopt achterstevoren voor hem uit.

‘Daar komt hij de trap af’, zegt ze vanachter haar mobieltje. ‘Kijk even naar die sokken. Die heeft hij dus al drie dagen aan. Farouk, we zijn nu live op Facebook. Wil je wat zeggen tegen mijn volgelingen?’

Mama zit op de bank met haar vingers te wapperen. Ze heeft net haar nagels gelakt. Felgroen zijn ze, met er middenop een gele ruit, en daarin een blauwe bal.

‘Farouk, schatje’, zegt mama. ‘We hebben een verrassing voor je.’ Een verrassing?

‘Een geWELdige verrassing!’ roept papa.

Een hondje! Een snel autootje waarmee Farouk zelf door het dorp mag scheuren! Een nestje krokodilleneieren die hij mag uitbroeden onder de warmtelamp, en als de krokodilletjes uit hun ei komen, stopt hij ze boven in bad, en als Jumana dan de badkamer in komt ...

Papa kucht. ‘Kijk, Farouk. Ik word natuurlijk een dagje ouder.’ Ja. Duhuh. Dat ziet iedereen. Alleen papa zelf lijkt het maar niet door te hebben.

‘Ik had een klein beetje pech ook, tijdens de laatste Olympische Spelen.’

Een klein beetje pech? Papa kwam plat op zijn buik in het water terecht, en er spatte zoveel water op uit het zwembad dat de jury kletsnat was. Nul punten had ie.

‘Ik zou natuurlijk zo nog een paar jaar mee kunnen draaien in de top’, gaat papa verder. ‘Maar ik dacht, misschien is het verstandig om alvast iets anders te gaan zoeken. Voetballers doen dat ook, hè. En tennissers. Die stoppen als ze op hun hoogtepunt zijn, en dan zoeken ze een andere baan.’

Een andere baan?

Wat?

Bedoelt papa dat hij ander werk heeft gevonden?

‘Dus ...’ begint Farouk, ‘... je gaat op zoek naar een baan?’

‘Sterker nog’, zegt papa. ‘Ik héb een baan.’

‘Een fantastische baan’, zegt mama. Ze legt haar linkerhand op papa’s knie, heel voorzichtig, om haar nagellak niet te beschadigen. ‘Ik ben zo trots op je, Sahib, schatje.’

‘Cool’, zegt Farouk. Hij probeert niet te laten merken hoe opgelucht hij is. Eindelijk. Eindelijk gaat papa iets normaal doen.

‘Waar? Bij de politie of zo?’

Papa’s broer Abdoel werkt bij de politie. Hij is rechercheur. Hij heeft een heel snelle auto waarmee hij boeven op de snelweg kan inhalen, en hij heeft de zwarte band van judo én van karate, zodat hij de boeven op de grond kan gooien als ze tegenstribbelen.

Farouk wil later ook rechercheur worden.

‘Haha!’ lacht papa. ‘Bij de politie? Nee zeg. Gelukkig niet. Ik heb een baan gekregen op een cruiseschip!’

‘Zo hee’, zegt Farouk teleurgesteld. ‘Een cruiseschip.’

‘Je weet zeker niet wat dat is, hè?’ zegt Jumana. Ze draait haar mobieltje om zodat ze zelf goed in beeld is. ‘Mijn broer weet niet wat een cruiseschip is.’

‘Weet ik echt wel, hoor’, zegt Farouk. ‘Dat is gewoon een eh ... boot.’

‘Een bóót?’ roept mama verontwaardigd. ‘Nee. Het is geen boot! Het is een varend hotel! Met winkels en een zwembad en een theater!’

‘Wist ik’, zegt Farouk snel. Een theater op zee? Voor de vissen of zo? ‘En eh ... wat ga je dan doen op die boot?’

‘Ik ga schoonspringles geven’, zegt papa trots. ‘En af en toe doe ik een speciaal optreden. Daar komen de mensen voor. Om mij te zien optreden. Ze hadden altijd een acrobaat aan boord, maar

die hebben ze ontslagen, want ze kwamen erachter dat hij de juwelen van de gasten jatte. En nu hebben ze mij ingehuurd.'

'En ik heb dus ook een baan', zegt mama. 'Ik ben met papa meegegaan toen hij ging solliciteren, en ik zei: "Kijk effe naar mijn nagels. En hier, kijk effe naar mijn filmpjes. Ik ben een bekende beautyvlogger. Ik ben minstens net zo beroemd als mijn man. Je bent een dief van je eigen portemonnee als je mij niet inhuurt." Nou ja, dat zagen ze zelf toen ook wel in. Dus ik word het hoofd van de nagellakafdeling. Hé, Farouk, wat vind je van mijn nieuwe nagels? Dit is de Braziliaanse vlag. Pas op, hoor, niet aankomen, ze zijn nog niet helemaal droog.'

Farouk probeert het nieuws op zich in te laten werken. 'Dus jullie gaan allebei op een boot werken? Maar hoe lang zijn jullie dan weg?'

'Maanden,' zegt papa. 'Als het niet meer is. Kijk, je vaart eerst naar IJsland, bijvoorbeeld. En dan gaan de passagiers van boord, en er komen weer nieuwe gasten. En daar vaar je dan mee naar Amerika. En van daaruit ga je naar India. Of naar Bonaire. Of Panama. Je bent zo een halfjaar onderweg.'

Farouk laat zich achterover zakken in de bank. Een halfjaar onderweg? Het is heus niet dat hij het erg vindt om alleen thuis te zijn. Lekker op de bank pizza eten. Net zo lang computeren als hij zelf wil. Vuurtjes stoken in de tuin, een hut bouwen, een ondergrondse gang graven, spijbelen, boeven vangen ... Het heeft een heleboel voordelen, ouders die niet in de buurt zijn. Maar een halfjaar is wel lang.

'En wij dan?' vraagt hij.

'O', zegt papa. 'Heb ik dat nog niet gezegd? Jullie gaan ook mee. Haha! Wat denk je dan! We kunnen jullie toch niet alleen achterlaten?'

2 Geef maar aan mij

Farouk doet het deksel van zijn koffer dicht en gaat erop zitten. Het helpt niet. De koffer kan niet dicht. Hij gaat erop staan. Hij springt erop. Hij laat zich erbovenop vallen alsof hij een Amerikaanse showworstelaar is, en probeert met zijn vingers het slot dicht te klikken.

‘Farouk, schatje’, zegt mama. ‘Vergeet alsjeblieft niet om je – Hé! Wat ben jij aan het doen? Ga van die koffer af! Doe hem open! Laat me zien wat erin zit. Je racebaan! Wat heb ik nou gezegd? Je racebaan gaat níét mee.’

‘Maar mama! Die heb ik nog maar een paar maanden!’

‘Nee’, zegt mama, en ze tilt de doos met de racebaan uit de koffer. ‘Dat kan niet. Geen ruimte voor. Die hut is veel te klein. En die scheikundedoos geef je ook maar aan mij.’

Farouk zucht. ‘Die is helemaal niet groot, mama. Die past echt wel in de hut.’

‘Farouk. Je snapt toch zelf ook wel dat je geen gevaarlijke stoffen mee aan boord mag nemen? Straks blaas je de boot op.’

Farouk kijkt om zich heen. Zijn kamer is bijna leeg. Alleen zijn bed en zijn waveboard staan er nog. ‘Mijn waveboard dan. Ik mag toch zeker wel mijn waveboard mee!’

‘Farouk, schatje. Dat kan toch niet. Straks sla je overboord.’

‘Geef maar aan mij’, zegt een neuzelige stem. Het is Mik, Farouks neefje. Om halfacht vanmorgen stond hij al in de keuken, samen met zijn moeder, tante Tonika.

‘Ik wil Farouk z’n speelgoed wel’, zei Mik tegen mama, en hij snoof zo hard dat de snotpegel die halverwege zijn bovenlip hing weer in zijn neus verdween. ‘Wat ie niet mee kan nemen, op de boot.’

‘Wat een goed idee!’ riep mama. ‘Farouk, vind je dat niet fantastisch?’

Nee, dat vond Farouk helemaal niet fantastisch, dat zijn snotterige neefje al zijn speelgoed in zou pikken. Maar mama stond erop. ‘Op de boot heb je er toch niks aan.’

En hop, daar verdween Farouks fiets in het karretje dat tante Tonika voor alle zekerheid maar vast achter de auto had gehangen. En daar ging de superskelter. De trampoline. De wereldbol met het lampje. De kist met Donald Ducks. De voetbal. De ijshockeyschaatsen.

Mik en tante Tonika. Het zijn net twee hyena's die de ene na de andere prooi in hun bek meeslepen naar hun hol, om er daar lekker op te gaan kauwen. Een moederhyena met een klein snotjong.

'Die knikkers, daar heeft ie toch ook niks aan op dat cruiseschip?'

'Ik neem de skates ook maar mee, is wel goed toch, Latifah?'

'En de tent, geef die ook maar.'

'En Farouk z'n crossfiets. Gevaarlijk aan boord.'

'En het dartboard. Met de pijltjes.'

Mik sjouwt Farouks scheikundedoos en de racebaan en het waveboard de kamer uit. Het is zo veel dat hij het bijna niet kan tillen.

Farouk gooit zijn kamerdeur dicht en laat zichzelf op het bed vallen. Hij staart naar het plafond, zijn handen onder zijn hoofd. Wat een stom plan van papa en mama. Voor hén is het natuurlijk hartstikke leuk, werken op een cruiseschip. Maar ze denken er niet bij na hoe het voor Farouk is. Hoe het is als je al je vrienden achter moet laten. Je school. Je klas. Je huis. Je eigen kamer met de tekeningen aan de muur. Je fiets. Je speelgoed. Al je belangrijke spullen. Je voetbalclub. En dan moeten gaan wonen op een suffe bejaardenboot, waar alleen maar saaie, ouwe mensen komen. Wat moet je dóén daar? Een rollatorrace? Ganzenborden met een stel dames van negentig jaar, die in je wang knijpen en zeggen dat je zo'n leuke jongen bent? Met een stropdas en een jasje aan spruitjes en draadjesvlees eten in een sjiek restaurant? Er zou iets moeten gebeuren. Iets waardoor het niet doorgaat. Een flink gat in de boot bijvoorbeeld. Niet zo erg dat ie zinkt, dat hoeft niet, maar wel zo erg dat hij niet meer weg kan varen.

En dan komt er ineens een stem onder het bed vandaan.

‘Hallo. Hallo.’

Farouk veert geschrokken overeind. Ligt er iemand onder zijn bed? Of is het weer een stom grapje van Jumana? Heeft ze zich met haar mobieltje onder zijn bed verstopt en wil ze hem filmen als hij wegrent? Dan kan ze lang wachten.

‘Hallo’, klinkt de stem weer. ‘Is daar iemand?’

Het is een meisjesstem. Maar het is niet de stem van Jumana. Farouk buigt zich over de rand van zijn bed. Op de grond ligt de oude laptop van papa.

‘Hé!’ zegt de meisjesstem. ‘Ben jij Farouk?’

Farouk laat zich op zijn knieën naast het bed vallen. Vanuit de laptop kijkt een blond meisje hem aan. ‘Hoiiii’, zegt ze vrolijk, en ze steekt een hand op.

Farouk ligt nu op zijn buik, half onder het bed, en hij staart naar het meisje met het blonde haar. Ze moet net zo oud zijn als hij – nee, iets jonger. Ze heeft twee vlechten en ze kijkt hem ingespannen aan.

‘Hoor je mij? Je hoort me niet, hè? Zet je geluid aan!’ Het meisje draait haar hand alsof ze de volumeknop hoger zet.

‘Ik hoor je’, zegt Farouk zacht.

‘O, goed. Hé. Jullie komen overmorgen, hè?’

‘Wát?’

Wie ben jij, wil Farouk zeggen. Wat doe jij daar in de laptop van mijn vader?

‘Want ik heb dringend hulp nodig.’

‘Ehm ...’ zegt Farouk. ‘Wie ben jij?’

Het meisje kijkt hem verbaasd aan, alsof het heel raar is dat Farouk dat niet weet. ‘Nina! Jij bent Farouk toch? We komen op hetzelfde dek. En ...’

‘Wacht even’, zegt Farouk. ‘Zit jij soms ook op die boot?’

Nina antwoordt niet. Ze kijkt opzij en ze ziet er ineens heel boos uit. ‘Wat doe je hier!’ roept ze. ‘Ga weg!’ Het beeld begint te schud-den, en dan verdwijnt ze uit beeld. ‘Je zit me af te luisteren, hè?’ hoort Farouk. ‘Ga weg! Ik ga het tegen papa zeggen, hoor!’

Ineens verschijnt ze weer in beeld. ‘Sorry hoor. Dat was mijn broertje. Kees. Hij is echt zooo irritant. Ik heb de deur op slot gedraaid zodat hij niet meer binnen kan komen. Maar wat ik wou zeggen ...’ Nina dempt haar stem, en haar gezicht komt nu zo dichtbij dat Farouk het idee heeft dat ze tegenover hem onder het bed ligt te fluisteren. Blauwe ogen heeft ze, met een donker randje eromheen, er zitten sproetjes op haar neus en haar rechterboventand zit een piepklein beetje scheef. ‘Er gebeuren hier rare dingen op het schip.’

‘Rare dingen?’ Farouk steunt met zijn kin in zijn handen. ‘Wat dan?’

‘Nou, een paar nachten geleden ging ik naar de wc, en toen zag ik iemand door de gang sluipen. Dus niet gewoon lopen, hè. Sluipen. En de volgende morgen ...’ Nina laat een stilte vallen. ‘... de volgende morgen was de veiligheidshamer bij de deur verdwenen. Het hamertje waarmee je het glas in moet tikken als je op de noodknop wilt drukken. Ik denk dat het gestolen is. Door iemand.’

‘Gestolen?’ Farouk veert omhoog. Zo snel dat hij met zijn hoofd tegen de onderkant van het bed knalt. ‘Au!’

Hij wrijft over zijn voorhoofd, wringt zichzelf onder het bed uit en trekt de laptop met zich mee. Hij gaat op de grond zitten, zijn rug tegen de muur. Gestolen. Dat klinkt goed. Ook al is het alleen maar een veiligheidshamertje.

‘En vanmorgen, hè’, gaat Nina verder. ‘Toen was ik even in de machinekamer. En toen zei Harry dat hij zijn lievelingsschroevendraaier kwijt was. Hij had hem gewoon opgehangen naast het andere gereedschap, en een uur later was ie weg. Volgens mij is ie óók gestolen.’

‘Cool!’ zegt Farouk.

‘Helemaal niet cool!’ roept Nina. ‘Dat is heel erg! Want mijn vader, hè, die is hoofd van de beveiliging. Hij moet ervoor zorgen dat er niks gestolen wordt en dat alles veilig is en zo. Maar ik weet zeker dat er een dief aan boord is. Ik moet erachter zien te komen wie het is. Want straks wordt mijn vader nog ontslagen.’

‘Weet ie het al?’ vraagt Farouk. ‘Je vader? Dat er een dief is?’

‘Nee. Nee, ik heb niks tegen hem gezegd. Want hij heeft al zo veel aan zijn hoofd, al die nieuwe gasten en dan nog de tentoonstelling en de Pink Star en zo, en hij moet ervoor zorgen dat

er niks mis kan gaan. Ik wil hem niet ongerust maken. Dus ik dacht, als wij nou samen ...'

'Goed idee', zegt Farouk snel. Hij heeft geen idee waar Nina het over heeft. Maar deze reis zou weleens een stuk minder saai kunnen worden dan hij gedacht had. Een dief aan boord. Een echte dief. Hij heeft nog nooit een dief gezien. Maar hij weet precies wat hij moet doen.

'Maak je geen zorgen', zegt hij. 'Ik neem wel even wat mee.'

